

bus ad Civitatem pertinentibus Templis fuerit in usu; Annè tunc Senatus; mutationem aliquam suscipere queat; num. verò Civium beneplacitum aliquid hinc operetur? id (ut jam modò *num. 7.* dixi) absque subsidio distinctionis tractari, decidi que nequit. Et nempè, cùm nunc Religio, jurisdictionis sequela planè sit (quod & à me suprà *num. 2.* adprobatum est) acurato judicio indagandum puto; annè Senatus habeat omnem potestatem, Imperiumque omne; aut num. simul penes plebem, aliqua resideat eminentia potestatis. H. e. perspicendum erit; an ad aristocraticam vel democraticam formam, Civitatis regimen accedat. Quod & monere videtur Paurmeisterus, *dict. cap. ult. num. 48. & seq.* Et hinc, si potestas omnis, in Senatum à populo fuerit translata: vel potius, si Regalia ac superioritatis jura singula, Senatoribus contulerit Imperator; ita ut in iis omnibus administrandis, ipsam referant Civitatem, sintque in Republicâ loco Optimatum, penes quos est *αὐτοκρατορία*, vel *πρόσωπον τοῦ κράτους*; non sanè tunc major erit Civium circa Religionis immutationem, quàm cæteris Statibus (Ducibus sc: Comitibus &c.) subjectorum, potestas. Nec quippè hoc in casu, simul etiam cives, agere Imperii Statum; sed ii Cæsareæ Majestati, Sacroque Imperio, mediatè subjecti censentur. At vicissim, in Reipublicæ administratione, democratica (aut mixta etiam) si ratio observeretur; si quæcunque sunt jura Civitatis, non Magistratui Rectoribusvè, sed toti communitati concessa fuisse, apud eamque, in totum vel ex parte adhuc residere constet; aut si Tribuni Tribusque aliquam habeant potestatem (*da die alten zinsfien noch im schwang* / ut sc: Rottwilæ, Reitlingæ, & ut puto Argentinae &c.) Civium certè consensus necessarius est omnino; horum præter voluntatem, ut aliis in rebus, sic & in hocce negotio cum-